

Balada vămilor

Ana Blandiana

Să nu te sperii - mi-ai spus -
Zeul de culoarea frunzelor vechi
Apare la vama de apus,
Are
Plisc de pasăre cântătoare,
Gemete închise-n auz
Și ochiul deschis ca de mort.
E însoțit de căprioare
Și cerbi
Înaintând regește-n perechi
Cununate cu inele veștede de ierbi -
El te va duce până la vama de nord.

Acolo te-așteaptă
Zeul bătrân -
Din orbita lui dreaptă
Norii se scurg,
Din orbita lui stângă
Se face amurg,
E chircit și e spân,
Are gura nătângă,
Clocește ouă de șerpi la subțiori,
Pe umeri îi cresc pene de ciori,
La coate aripi de pește,
El croncăne rar, răgușit -
Glasul lui te-nsoțește
Până la vama de răsărit.

De unde
Trebuie să te conducă un copil
Care se-ascunde.
E zeu, dar nu vrea să recunoască,
Se face când ciocârlie,
Când broască,
Îi atârnă bărbi de păpădie,
Aripi fluturești,
Coarne de crengi,
Cocoase de melci.
Poți să-l ghicești
Doar
După șirul amar
De cocori
Care-l urmează,

După firava rază
Încârceiată deasupra lui
De trei ori,
După tremurul frunzei de dud,
Mai pripit.
Lasă-te hăituit - mi-ai șoptit -
Până la vama de sud.

Dar nu te trezi - mi-ai strigat -
Acolo te-așteaptă stăpâna
Întregului regat.
Îți va trece peste ochi mâna,
Să nu-ți fie frică,
Să crezi -
Ea este zâna
Cu glas ascuțit de păun,
Cu miros de căpșună,
Cu fustele din foi de mătrăgună,
Cu buzele verzi,
Cu părul de apă aiuritoare
Spre mare;
Păsările îi trec prin corp,
Peștii prin plete -
Nu te trezi! -
Șopârlele-și leapădă pieile bete,
Soarele stă în palma ei orb
Și nu face zi
Numai luna de fiere
Picură de sus
Peste noi...

Dacă ai putere
Să visezi că adormi - mi-ai mai spus -
Poți să te întorci înapoi
Prin vama de-apus.